

Kázání 13.12.2020

Zaslíbení nového života

Introit: *Pán Ježíš praví: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12)*

Píseň 274

Modlitba

Čtení: Genesis 18, 1-16

Píseň 673

Text kázání: Židům 13, 1-3

Bratři a sestry,

letošní adventní doba s sebou nese mnoho rozpačitých otázek. Jaké budou Vánoce? A budou vůbec? Budeme se moci obdarovat a navštívit, nebo budeme v karanténě? Uvidíme své blízké? A budeme se moci scházet k bohoslužbám? Budeme zdraví, nebo nemocní? Těch nejistot a obav je stále opravdu mnoho.

Když bychom si ale četli adventní texty o době před druhým příchodem Pána Ježíše, tak v té době také lidem nebude moc do zpěvu. Když sám Pán Ježíš o tomto čase mluvil v Lukášově evangeliu, tak řekl: **Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocností nebeské se zachvějí.** Avšak tím proslav Pána Ježíše nekončí. Má totiž velmi nadějně vyústění: **A tehdy uvidíte Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou. Když se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko.** Uprostřed strachu a beznaděje přeci jen bude svítat. Bude svítat všem, kteří svou naději složí v Hospodina. Všem, kteří budou očekávat vykoupení v Ježíši Kristu.

A to je vlastně, bratři a sestry, poselství i pro nás, pro ten letošní advent. Kdo očekává na Pána Ježíše, ten se Ho dočká. Kdo obrátí svou tvář od temných obav a pohledne vzhůru k nebi, kdo v modlitbě pozve Pána Ježíše do starostí i tíhy všedních i nevšedních dnů, ten přece bývá naplněný Božím světlem. Potěšením, nadějí a pokojem. Každému takovému je pak do zpěvu, každý takový s radostí chválí Hospodina. Tuto zkušenost přece máme i my. Nenechejme si tedy tuto příležitost vzít tím, že přestaneme věřit v Boží zaslíbení, i když bychom měli všelijaké těžkosti.

Ostatně o velikém Božím zaslíbení jsme četli v tom příběhu Abrahama a jeho ženy Sárý. O zaslíbení, že budou mít potomka, **ačkoliv Sára byla neplodná a oba už byli staří a sešlí věkem.** Jejich tři hosté, kteří jim zprávu o novém životě přinesli, byli poslové Boží a vlastně byl to sám Hospodin. **I ukázal se Hospodin Abrahamovi při božišti Mamre, když seděl za denního horku ve dveřích stanu. Rozhlédl se a spatřil: Hle, naproti němu stojí tři muži.** Povšimněme si ale rozdílných přístupů Abrahama a Sárý právě k tomuto zaslíbení. Abrahamovi už dříve bylo Hospodinem řečeno, že **jeho potomstva bude jako prachu země a že ho nepůjde spočítat, tak jako hvězdy.** Ovšem Sára tomu zřejmě už tehdy nevěřila. A nedůvěra v Boží zaslíbení pak přináší skutky nevěry. Sára navedla svého muže, aby si zajistil potomka z její otrokyně Hagar, když ona sama nemohla mít děti. A tak vznikl národ Izmaelovců, dnešních arabských národů, jejichž ústředním náboženstvím je islám. Hospodinův plán byl ale jiný. My lidé často sobě i druhým dokážeme zkomplikovat život tím, že bereme věci do vlastních rukou a nečekáme na zjevení Boží vůle. Pak sklízíme ovoce nedůvěry vůči Hospodinu. Bůh ale přesto dává nové šance a to, co řekl, že se stane, tak se nakonec stane. Jeho vykoupení přijde a jeho zaslíbení se naplní. Tak to bylo i u Abrahama, i když jeho žena **se zaslíbení, že bude těhotná, smála.**

Abraham nezapomněl na Boží zaslíbení a tak nějak zřejmě sám cítil, že Izmael asi není úplně to zaslíbení, které dal Hospodin. Sára s otrokyní Hagar neměla moc dobrý vztah. Hagar si své paní přestala vážit, neboť ona plodná byla. Sára jí zase za to pokořovala a usilovala se ji zbavit. A řešit to měl Abraham. A tak se sám tím trápil. Nepřestal však očekávat na Hospodina. A ten obraz, že **seděl za denního horku ve dveřích svého stanu a rozhlížel se,** je vlastně takovým obrazem očekávání vysvobození, očekávání Božího řešení, očekáváním zjevení Boží vůle. V tom bychom si právě všichni měli vzít příklad. Očekávat na Boha s vědomím, že s Ním není nic ztraceno. I když se nám zdá, že naše problémy jsou nevyřešitelné, a že není žádného východiska, přeci jen je tu Někdo, kdo má pro nás svůj plán. A i když jsme třeba Boží plány nenaplnili, nebo nějak pokazili, pořád je zde Bůh, který se s námi chce setkávat každý den a ujišťovat nás o svých zaslíbeních, že je i na nás chce přeci jen naplnit. Je ale pouze na nás, jestli Ho budeme očekávat. Ovšem důležité je také, jestli Mu budeme důvěřovat a jestli Jeho slovo budeme brát vážně. A jestli totiž bereme vážně Boží slovo, tak to ukazuje, zda máme před Bohem bázeň neboli úctu. A kéž by ta naše úcta k Bohu byla podobná té, jakou měl Abraham. **Jakmile spatřil ty muže, vyběhl jim ze dveří stanu vstříc, sklonil se k zemi a řekl: „Panovníku, jestliže jsem u tebe našel milost, nepomíjej svého služebníka. Dám přinést trochu vody, umyjte si nohy a zasedněte pod strom. Rád bych vám podal sousto chleba, abyste se posilnili; potom půjdete dál. Přece nepominete svého**

služebníka. “ I kdyby ti tři nebyl sám Hospodin a byl by to kdokoliv jiný, kdo by přicházel v pokoji, Abraham by jistě jednal stejně s každou návštěvou. Konec konců byli to tři neznámí muži a stěží měli na sobě napsáno, že jsou Hospodin. Ovšem očima víry a srdcem nezatíženým lze Hospodina rozpoznat. A slovo z epištoly Židům nás má poněkud nalákat, abychom měli otevřené oči, uši i srdce při jakékoliv návštěvě: **Bratrská láska ať trvá. S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.** Když kdykoliv přemýšlím nad tímto slovem, tak se snažím ohlížet zpět, zda jsem opravdu takovou andělskou návštěvu měl. Měli jste takovou andělskou návštěvu? Pomohu vám se trochu rozpomenout. To slovo *angelos* v řeckém překladu nemusí nutně znamenat *anděl, ale posel*. Tedy tím, který je od Boha poslaný. A nevím, jak vám, ale mne se už mnohokrát stalo, že Bůh ke mně mluvil třeba skrze vaše ústa. Ovšem když jsem vzal vážně třeba i nevěřící návštěvu a vnímal, že mi je v té chvíli posílá sám Bůh, vždycky jsem slyšel nějaké důležité slovo pro mne osobně. Slovo, které mi otevřelo oči a dalo naději.

A tak, bratři a sestry, *otevřete své srdce* ke každému setkání s blízkými i dalekými. A važte si jich! A zvláště v dnešní době, kdy těch návštěv na nějakou dobu ubylo. O svátcích bychom chtěli být se svými blízkými. Některým lidem se to nesplní. Je jich mnoho, kteří Vánoce nesou velmi těžce, neboť jsou sami. Někteří ztratili toho nejbližšího, jiným se zborčili jejich plány a jsou sami. Další budou muset být v izolaci, v karanténě. Jiní pravděpodobně budou přes svátky v nemocnicích, někteří budou umírat. To je realita života, která tu vždy byla. V letošním roce však je mnohem intenzivnější. Více si to můžeme uvědomit všichni. A tak setkání s lidmi, které jsme dlouho nemohli vidět, je najednou proměněno v *andělské*. Když jsem vás po dlouhé době viděl, připadal jsem si *jako mezi anděly*. Jako mezi těmi, které mi poslal Bůh a obdaroval mne jimi. Ale novodobými anděly jsou zdravotní sestry, lékaři, pečovatelé v domovech seniorů, ti, kteří nakoupí těm, kteří jsou v karanténě. Takovými anděly jsou všichni, kteří nemyslí jen na sebe. Všichni, kteří mají na mysli dobro pro druhé. Všichni, kteří se nějakým způsobem vydávají ve svých životech druhým, všichni, kteří ví, že stojí anebo chodí tam, kde mají v určenou chvíli být. Všichni, kteří chtějí učinit někoho druhého šťastným, všichni, kteří jsou ochotni bezprostředně pomoci tam, kde je třeba.

A ten další verš z epištoly Židům dnes také aktuálně a o to víc platí: **Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi; pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení.** Pamatujte na ty, kteří jsou nejen ve vězení i pro hlásané slovo Boží, kteří jsou pronásledováni za svou víru, pamatujte i na ty, kteří kvůli nakažení musí zůstat v karanténě. A pamatujte na ty, kteří mají těžký průběh nemoci, pamatujte na ty, kteří trpí, vždyť i vás může něco podobného potkat. Pak zase na vás budou pamatovat v modlitbách jiní, až bude vám zle.

Bratři a sestry, Abraham očekával na Boha a On k němu přišel. A ujistil ho o zaslíbení, které mu dal. Věřím, že každého z nás Bůh chce navštívit. I dnes. I dnes posílá své posly. Fyzicky v těle, virtuálně, skrze zavolání telefonické. Sami však mějme otevřené srdce, sami se modleme, abychom věděli, komu my sami máme být poslem a jak. Pokud takto budeme přistupovat ke každému člověku s podobnou úctou a láskou jakou prokázal Abraham svým hostům, pak věřím, že i ta **bratrská láska bude trvat mezi námi.**

A nakonec ještě k té Sáře. Právě v listu Židům máme o ní přeci jen pozitivní věc. **Také Sára věřila, a proto přijala od Boha moc, aby se stala matkou, ačkoliv už překročila svůj čas; pevně věřila tomu, kdo jí dal zaslíbení.** Věřme tedy i my, bratři a sestry, ve všechna Boží zaslíbení, jakože jich máme v Bibli mnoho. Věřme v nový život, který se stane. Věřme, ve vykoupení skrze Krista, důvěřujme Pánu, že nás bezpečně provede vším zlým až do své slávy. Amen. Modlitba píseň 272

Slovo poslání: Abraham uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo; tím se stal ‚otcem mnohých národů‘ podle slova: ‚tak četné bude tvé potomstvo.‘ Nechoabl ve víře, i když pomyslel na své již neplodné tělo – vždyť mu bylo asi sto let – i na to, že Sára již nemůže mít dítě; nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení, ale posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě, že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil. Proto mu to ‚bylo počítáno za spravedlnost‘. (Římanům 4, 18-22)

Požehnání: Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen Píseň 672